

staaeligt, at det var saaledes, men det er et Faktum, at der, da vi afsluttede Samlingen i Fjor, ikke var kommet noget ud af Forslaget. Om der nu kan findes ny Veje og ny Tanker, der kunne aabne bedre Udsigter for Forslaget, skal jeg slet ikke her komme ind paa, men da den højtærede Minister har udtalt, at han haaber paa, at man nu gennem Forhandling maa faa dette Spørgsmaal løst i Aar, skal jeg gerne slutte mig til denne Udtalelse, idet jeg dog ved Forhandling forstaar, at der forhandles fra *begge* Sider og ikke blot fra den ene. Højre har i Fjor ved sit meget vidtrækkende og imødekommende Forslag vist sin Villighed til Forhandling. Det tror jeg ogsaa erkendes fra anden Side. Jeg kan derfor med Hensyn til Højres Stilling indskrænke mig til at gentage et enkelt Ord af, hvad jeg sagde i Fjor, nemlig at „hvis Højre skal sætte sit Præg paa et Forslag om den kommunale Valgret, . . . vil det vil blive en Lov, som tager Hensyn til Mellemlassen i By og paa Land, og som søger at beskytte og værne Mindretallene mod at blive udleverede ganske magtesløse“. Denne Stilling indtager jeg atter i Aar, men erklærer mig i øvrigt villig til Forhandling med den højtærede Regering om denne Sag, for saa vidt jeg skulde blive valgt ind i Udvalget.

Jeg vil i øvrigt, naar Forhandlingen er sluttet, tillade mig at foreslaa, at der nedsættes et Udvalg.

Madsen-Mygdal: Den ærede foregaaende Taler har Ret i, at Forslag i alt væsentligt, enslydende med dette, har været forelagt dette Ting flere Gange, saa det er for saa vidt en gammel Bekendt. Jeg kan derfor ogsaa være enig med det ærede Medlem i, at der ikke er særlig Grund til at komme ind paa at holde lange Taler om Forslaget, det er temmelig ørkesløst, da vi have drøftet det med hinanden flere Gange baade i større Træk og i Enkelt-heder. Hvad det gælder om, er hurtigst mulig at skride til Handling. Jeg skal derfor heller ikke bruge mange Ord, men blot minde om en Ting. Det høje Ting ved meget godt, at jeg har en stærk Tro paa den almindelige Valgret; det har jeg haft Lejlighed til at bære Vidnesbyrd om mange Gange baade i denne Sal og udenfor. Jeg har en stærk Tro paa, at Vejen til yderligere Udvikling baade i stort og smaat gaar igennem almindelig Valgret og gennem dette, at Tillid og ikke Mistillid kan komme i Højsædet. Jeg kan sige, at

dette er Grundtonen i hele mit politiske Liv. Det er derfor en Selvfølge, at jeg gaar til dette Arbejde nu som før ud fra samme Grundsyn. Da vi, som sagt, have talt saa tidt om det med hinanden, ønsker jeg at tage fat paa Sagen saa snart som muligt og ikke spille Tiden med nogen længere Diskussion her ved første Be-handling.

Hermed anbefaler jeg Forslaget til velvilligst Behandling.

Frijs: Ved denne Sags Afslutning her i Tinget i Fjor, uden at man var kommen til nogen Forstaaelse, bleve de forskellige Forslag, der vare stillede fra forskellige Sider, saa indgaaende drøftede, at jeg anser det for ganske ørkesløst at komme ind paa disse Forslag igen. Jeg skal kun minde om, at mine Meningsfæller og jeg stillede vort Forslag om Aldersklasser og Skatteprocentens Fiksering i god Overensstemmelse med den Taktik, vi altid have ført, nemlig at man bør søge ogsaa paa denne Sag at komme til en Forstaaelse med Regeringen. Vore Forslag krænkede efter vor Mening ikke paa noget Punkt det Princip om den lige og almindelige Valgret, som Regeringen havde gjort til sit. Det er mig ikke muligt for Øjeblikket at se, eller jeg har i alt Fald hidtil ikke kunnet finde nogen anden Udvej. Vi betragte stadig væk vore Forslag fra i Fjor som gode, men paa den anden Side ere vi ikke i den Grad indtagne i vore egne Forslag, at vi betragte det som utænkeligt, at man skulde kunne finde en anden Udvej. Vi ville derfor være lydhøre overfor ethvert Forslag, der kommer frem fra anden Side, ligesom vi ville bestræbe os for at finde en Løsning, hvis det skal ligge i vor Lod at være de findende. Men ét maa jeg imidlertid pointere nu, og det er, at en Forstaaelse om denne Sag ogsaa for vort Vedkommende vil være afhængig af, at der gives en efter vort Skøn rimelig Sikkerhed for, at den Del af Befolkningen, der yder det største Tilskud til Kommunens Udgifter, ikke bliver ganske undergoven Massens Luner. Det gælder særlig for den Del af Befolkningen, som ikke har et Overraad, hvortil den kan appellere. Sagen staar nu saaledes, at Regeringen kan faa denne store Sag med sit Princip med den lige og almindelige Valgret gennemført, og hvis Regeringen gennemfører denne Sag, ville dens Stilling og Udsigter efter mine Begreber være bedre end nogen anden Regerings i den sidste Menneskealder. Regeringen har Udsigt til at kunne skabe sig et beregnetligt Flertal i begge